

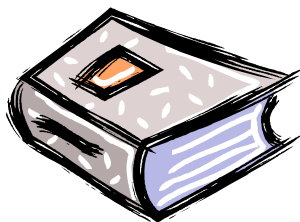
Svojsíkův závod, Javorná, Rokyta, Maškarní bál ...

XVII. ROČNÍK

DUBEN 2013

OBSAH

Javorná skautů a skautek I – Madli	3
Javorná skautů a skautek II – Zvěd	5
Spaní v klubovně skautů – Čára	8
Vičata a světlušky na Javorné – Kulich	9
Mořena a výtvarné odpoledne – Prachovka	11
Dětský maškarní bál– Indi	13
Svojsíkův závod – Koza	15
Rokyta - Frenky	18
Vičácká výprava – Prach	20

Javorná skautů a skautek I

V pátek odpoledne jsme se všichni sešli v Příchovicích u hospody a zanedlouho jsme mohli vyrážet směr Javorná. Nálada byla dobrá, na Javornou se každý rok těšíme. Po necelé hodině cesty jsme dorazili na krásně zasněženou Javornou, což se nám poslední roky moc nepoštěstilo. Čeká nás nejméně oblíbená část cesty, 2 kilometry stoupaní k chatě.

Ještě ten večer nás čekalo zahájení etapové hry Viry, poté následovala večerní hra ve sněhu. Po hře jsme se všichni mokří odebrali do chaty a po náročné cestě pomalu ulehali.

Ráno nás čekala rozcvička s Prachem na půdě, po snídani se většina odebrala s lyžemi či snowboardem na nedalekou sjezdovku, někteří jedinci-nelyžaři se vydali na výpravu. Počasí nám přálo, tak jsme si my lyžaři užívali sněhu i po obědě. Během odpoledne nás čekala další etapa, vysílačky. Pro skautky velmi náročná. Při večerním volnu po večeři si někteří zahráli fotbalík, jiní odpočívali. Večer jsme se sešli všichni ve společenské místnosti, kde měl Panda připravený program.

Zajímavá a pro některé velmi obtížná byla hra s provázkem. Měli jsme bonbon namotaný na provázek a ten nám visel z pusy ven, úkolem bylo bonbon sníst. Pro některé byl chutný i provázek.

Společně jsme si zahráli další hru, kde jsme se vrátili do vlčáckých a světluškovských let při naší oblíbené vyťahované.

Ráno, protože byla neděle, nás rozcvička nečekala a tak jsme si mohli trochu přispat. Po snídani následovala poslední část etapy, kde šlo o všechno, najít virus. Rozděláním ohně ve sněhu jsme dostali mapku, kde je virus zakopán. Jelikož byl všude sníh, byly dobře vidět stopy těch, kteří poklad zakopali. Po chvíli hledání byl virus zničen. Rychle jsme chvátali do chaty, protože jsme ještě chtěli stihnout bobovat. Šli jsme bobovat vedle sjezdovky, kopec nebyl

moc prudký, i tak jsme se báli, abychom na bobech ještě odvezli věci domů. Některé pády by určitě stálo za to točit. Všichni jsme se dostatečně vyblbli a oblečení, které nám přes noc uschlo, bylo zase celé promočené. Všichni byli jistě rádi, když nás po návratu do chaty poctil svou návštěvou bratr Dolín. Vevnitř už nás čekal oběd, snad nejlepší jídlo z celého víkendu. Po obědě jsme měli chvíli na to si sbalit a pak už rychle všechno uklízet a balit.

Pomalu se nám to chýlí ke konci, nakládáme věci a opouštíme chatu. Cesta domů utekla rychle, všichni byli unavení, cestu jsme zaspali. Akce se jako každý rok vydařila, snad se v minimálně takovém složení sejdeme za rok.

Madli

Javorná skautů a skautek II

Tak přišel pátek 21. ledna a my se sešli u Příchovického kulturáku celí natěšení na nadcházející dobrodružný víkend na Javorný. Na místo nás měl dopravit seňor Štáhlích. Když přijel jeden z jeho autobusů, my naložili všechno svoje vybavení a zabrali místa, myslel jsem si, že je to spíš nějaká pojízdná sauna, jakej tam byl hic. Nicméně účel to splnilo a dostali jsme se na místo. Poté už zbývalo ujít nějakej ten kus cesty do chaty. Dostali jsme se tam akorát včas na to, abychom si rozebrali pokoje a snědli to, co si každý doma ulovil. All inclusive začínalo až od sobotní snídaně. Po večeři si pak každý dělal co chtěl. Ať už to bylo kecání na pokojích, odpočívání, nebo sportovní klání v ping-pongu či fotbálku. Tedy skoro každý. V té době už jistí členové totiž připravovali víkendovou etapovku pro skauty a skautky. Nesla název Virus a cílem bylo nalézt protilátku. Byly utvořeny asi 4 skupiny, jako pomocná síla ani nevím kdo s kým byl, ale nevádí. Pro mě a ostatní pomocníky, což byli skoro všichni RR, bylo důležité vědět, že bude

noční
hra/etapa,
kde budem
potřeba.
Odehrávalo
se to na poli
za chatou a
šlo o to, že
my, čili RR,
bránili kruh
sestavený
z několika
svíček proti
nájezdům
skautů a
skautek.

Všude bylo plno sněhu, což slibovalo hodně pádů a skoků, jelikož se přistávalo do měkkýho. Elektrický ohradník to ale poslal do úplně

jinýho levelu, protože někteří předváděli let plavmo, ještě než se vůbec dostali k nám. Postupem času se to rozjelo víc, než na začátku a několika šťastlivcům se podařilo do kruhu dostat. Hra se povedla a nakonec se i role hlídačů a dobyvatelů otočili. Pátek jsme zakončili hraním aktivit a zpíváním s kytarou. No jak to tak chodí, vydrželo se do čtvrté hodiny ranní.

Ale ráno to byla pecka. V půl osmý vstát a do kuchyně připravovat snídani. Ale vše se zvládlo na výbornou. Naše skvělé rangers pak připravili rovnou i oběd ve formě balíčku. A sobotní program? Docela jasný. Stejně jako byla jasná obloha nad náma. Ti, co si vzali lyže a snowboardy, se přesunuli na sjezdovku, a taky že to byla

většina. No a zbytek se pod vedením Pandý a jeho slečny vydal na výpravu.

Myslím, že každý si to užil na svahu až až. Jestli se tedy o tom dá mluvit jako o svahu... No a těm, co časem došly síly, měli

možnost je doplnit ve zdejší kiosk. Pár jedinců tedy mělo opravdu “šťěstí” při koupi vybraných lahůdek a nápojů, ale tak stává se. Tak to pokračovalo až do oběda. Na ten se všichni přesunuli zpět na základnu a k obědovým balíčkům se mohla udělat čínská polívka. To záleželo na chuti každého. Odpolední program se lišil podle toho, kdo si koupil jakou permanentku. Asi jako jedinej s Rajčetem jsme měli půldenní, tak jsme se rozhodli pro bobky, jak by to řek jeden rastaman z Jamajky. Ale jsou to boby, Sanko, boby. A taky už se navrátila skupinka z výpravy. Ti se pak časem přidali k bobistům. Došli jsme na kopec se slibným skokánkem. No jenže... Stačilo pár jízd, jeden super obří skok, kdy

jsem viděl jenom oblak sněhu a Rajčeho nohy ve vzduchu a vraceli jsme se na sjezdovku, kde to přece jenom nebylo tak horký. Poslední jízda, kdy byl bob na trati, byla rovnou do kiosku. Tam ten čas plynul taky pěkně. Co plynul, přímo utíkal. A utekl až do doby, kdy bylo třeba získat pár zkušeností z oblasti gastronomie. To znamenalo přesunout se do kuchyně a začít připravovat večeři. Nebyla to sice citronová omáčka, kde přidáte limetu, když nemáte citron, ale obyčejný buřtguláš. Za to se na to stála fronta stejná, jak tenkrát v Petersberghofu. Kdo neví, o co jde, ať se určitě koukne na Ano, šéfe! z Krkonoš. No každopádně večeře se povedla. Musím pochválit rangers za pomoc a Kamila, bez kterýho by to asi nedopadlo, tak jak to dopadlo. Sobotní večer byl ve znamení her ve společenské místnosti. Ať už vytáhnout Jojo médu přivázaného na nity a sníst ho, to vše pusou bez jakékoli asistence rukou nebo skládání sirek na hrdlo láhve. A když se mladší odebrali do pokojů, tak jsme rozjeli druhé kolo aktivit a následně zpívání s kytarou. Ale teď to rozhodně do 4 nebylo.

No a nastal poslední den. Dopoledne se odehrála poslední etapa. Někdo si pobalil, někdo se byl projít. Pak zase kuchyň a příprava oběda, tentokrát za přispění samotného správce – Vikiho. Oběd byl stejně dobrý jako sobotní večeře. No a pak začalo to nejhorší. Úklid. Vytřít, zabalit, roztřídit odpadky atd. Naštěstí se do toho všichni pustili řádně a za chvíli bylo hotovo. Ještě musím podotknout, že jsme se zvětšili do kroniky spolu s Indi. Rozhodně nejlepší dílo, co? Pak už jsme jen opustili chatu a frčeli domů.

Víkend to byl povedenej musím říct, žádný velký zranění, akorát teda nevím jak Rajče se žádama, ale snad ok. No tak zase příště, zdar!

Zvěd

Spaní v klubovně skautů 5. - 6. 4. 2013

O prvním dubnovém víkendu si skauti uspořádali spaní v klubovně. Hlavní náplní pak byla příprava na kvapem se blížící základní kolo Svojsíkova závodu, které se mělo uskutečnit na příchovickém Březníku. Sešli jsme se téměř kompletní, takže jsme se po několika hrách na zahřátí pustili do práce. Skauti měli za úkol vyrobit si znak své vlastní jednotky na závod a následně si připravit patnáctiminutový program pro ostatní k večernímu ohni. Již výroba samotného znaku se ukázala jako poměrně složitý úkol, takže na vymýšlení programu se téměř ani nedostalo. Do noční tmy jsme pak vyrazili na Ticholovec k noční hře, ve které po těžkém boji nakonec zvítězili Ostříži. Na dobrou noc jsme si pak zahráli starou a dobrou hru – městečko Palermo. Pro většinu skautů to byla překvapivě hra neznámá, ale všem se velmi líbila, takže si ji na dalších akcích jistě opět rádi zahrajeme.

Druhý den jsme potom měli v plánu kratší výpravu do okolí. Počasí bylo pochmurné, ale naštěstí nepršelo. Při krátkém okruhu přes Březník jsme si zopakovali orientaci s azimutem a mapou a také něco málo ze zdravotní péče. Na naší základně jsme si pak již tradičně opekli buřty. Vyznamenali jsme se já i Viky, když jsme oba své špekáčky honili v ohni respektive na zemi. Kolem poledního jsme se u klubovny rozešli.

Čára

Vlčata a světlušky na Javorné

Jak už je nám známo: konec zimy se neobejde bez víkendovky na Javorné. A proto v 17:00, 1. března jsme měli sraz u Příchovické hospody.

Ale vlčat moc nebylo, bylo nás přesně pět. Když přijel autobus, nejdříve jsme se smáli, že tam ani nedojedeme takový starým autobusem. Ale ukázalo se, že je velmi pohodlný a prostorný; uznávám, že bychom tam mohli být o chvíli dříve, ale za to pohodlí to stálo. Cesta ubíhala rychle pod závalem vtipů a historek. Po 45 minutách cesty jsme zastavili ve vesnici Javorná a nasadili jsme si batohy. Koza zavelel: „Hurá do kopce.“ A šli jsme.

Po další půlhodině se rozdělovaly pokoje. Vzápětí jsme se navečeřeli (z vlastních zdrojů). Poté následoval zábavný program se zahájením etapové hry, ve které jsme byli rozděleni do tří skupin po pěti lidech. Dvě skupiny byly tvořeny čistě světluškami a třetí skupina zbyla na vlčata. Podle mého názoru se rozdělení líbilo všem a bylo i spravedlivé.

Už se máme obléci na ven. Venku přišla malá scénka Pravěkých

lovců mamutů. A všichni známe téma: doba ledová. Každá skupina si zvolila jméno - první Lovkyně, druhá Mamutky, a třetí Šavlozubci. Následovala noční etapa: měli jsme donést z nedaleké louky svíčku (musela ale hořet). Vypadalo to jednoduše, jenomže kombinace hlubokého sněhu a svěžího větru byla velkou komplikací. Skupina Šavlozubců donesla oheň do chaty až na druhý pokus, ale ostatní na tom byly ještě hůř.

Po první etapě vedli Šavlozubci, na druhém místě Mamutky a poslední Lovkyně. Tento nepatrný náskok od ostatních skupin byl téměř nic, protože v sobotu se konal lýtý boj v etapách i v zábavných

programech, které se nebodovaly. Dopoledne jsme bobovali a měli samostatnou náplň oddělenou od světlušek. Odpoledne přišly ještě dvě etapy, večer probíhal zábavné soutěže.

Šli jsme spát a je tu neděle, ráno proběhla rozcvička v tělocvičně. Vyhlášení etapové hry znělo tak, že Šavlozubci zvítězili. A je tu úklid - sbalit všechny věci, vyluxovat a vygruntovat chodby a pokoje. Po obědě jsme šli hledat podle krvavých stop na sněhu zraněného mamuta, nález byl zdrcující, byl mrtvý. Místo mamuta zbyly

jen odřezky kůže a jakožto vítězové etapové hry jsme měli právo odkrýt odřezky kůže. Byl tam pytlík bonbonů - samozřejmě zase máme právo určit, co se s ním stane. Rozhodli jsme se, že část rozdělíme a zbytek si necháme. Vracíme se do chaty, tam pak strávíme nějaký čas ve společenské místnosti. Poté jsme nasadili krosny a šli jsme. Někteří pro rychlejší sestup v cílové pasáži použili boby. Dojdeme na smluvené místo, kde zastavil autobus. Po slabší hodině jízdy jsme dorazili do Příchovic.

Abych tento víkend shrnul: určitě všichni chceme, aby se tyto víkendové zážitky opakovaly.

-----Javorné Děkujeme-----

Kulich

Vynášení Mořeny a výtvarné odpoledne světlušek

V neděli 17.3. jsme se se světluškami sešly, abychom splnily náš každořadní úkol – vynášení Mořeny. Protože se blížily velikonoční svátky, rozhodly jsme se spojit tento úkol s výtvarným odpolednem, kde si světlušky mohly vyrobit velikonoční dekorace. Sešly jsme se ráno v 9.00 před klubovnou, světlušky přinesly materiál na výrobu Mořeny a mohlo se začít. Pro mě to byla první výroba Mořeny v životě a po pravdě jsem si neuměla představit, jak světlušky Mořenu vyrobí. Mé obavy byly naprosto zbytečné,

protože holky společně s Kiki, Haníkem, Miki, Kostíkem a Perníkem nezklamaly. Měly jsme dostatek různých blůzek, šátků a sukni, takže nebyl problém Mořenu ustrojit, domaloval se obličej a po necelé hodině jsme vyrazily k řece.

Při cestě se k nám přidal Koza, který všechno fotodokumentoval. Hození hořící Mořeny proběhlo jako každý rok na Ostrově u jezu. Jakožto nováček jsem dostala tento úkol já. Za pomoci Kikiny a Haníka jsem úkol splnila a hořící Mořena už byla v řece Úhlavě. Všichni jsme se rozeběhly směrem k vesnici, protože pověra říká, že nás nesmí předplout. Nejdříve to vypadalo, že Mořena poplave bez problému, ale po chvíli se zasekla o pařez. Cestou jsme vítaly jaro hraním staročeských her a zpíváním písní.

Po návratu do klubovny jsme se naobědvaly, odpočinuly si a druhá část dne mohla začít – výtvarný den. Světlušky se rozdělily do skupinek po dvou až po třech a obcházely jednotlivé stanoviště, které jsme jim připravily. Na prvním stanovišti u Kikiny si holky zasadily velikonoční osení, aby měly kam zapíchnout velikonoční zápichy – ozdobenou kraslici na špejli. Dalšími výrobky, které si u Kiki holky vyrobily ubrouskovou technikou, byly podložka pod hrneček a kraslice. U Haníka si holky vyráběly zápich ozdobený tak, že kraslice vypadala jako

zajíček. Další stanoviště měla na starosti Kostík, která si s každou světluškou vyrobila rámeček na fotku. U Miki se vyráběl další zápich. Vajíčko se ozdobilo omotáváním vlny a nalepováním malých kousíčků barevných papírků, tak aby vznikla barevná mozaika. U mě si holky vyrobily nevelikonoční chobotničku z vlny. Poslední stanoviště bylo u Perníka, kde se vyráběl netradiční zápich - navlékaly korálky, které vytvarovaly do tvaru motýlka a poté se připevnilly na špejli. S trochou pomoci to světlušky zvládly a všechny výrobky si odpoledne odnášely domů.

Prachovka

Dětský maškarní bál

9.3. 2013 naše středisko tradičně pořádalo dětský maškarní bál, který se letos mohl těšit neobyčejné účasti. Rodiče možná opět přicházeli s představou pozorovat a natáčet svoje dovádějící děti, jíst u stolu křupky a popovídat se známými, ale pro několik odvážlivců se tento rok stal výjimečným. Rozhodli se totiž bojovat

proti špičkám v konzumaci koláčů z řad roverů a bohužel pro nás i tento souboj vyhrát. Ale nebyla to jediná změna, která účastníky čekala. Do programu byla zařazena i nová hra, jejímž cílem bylo dostat do bazénku víc míčků než kolik jich stačil rover vyházet. Jako každý rok došlo i na vyhodnocení nejhezčích masek, mezi kterými se letos objevil například tučňák, vodník, jahůdka a mnoho dalších.

Nejen podle mého názoru, ale i podle zúčastněných rodičů se odpoledne velmi vydařilo a všichni sklidili obdiv i díky. Nesmím opomenout famózní, nadprůměrně kvalitní výkon obou moderátorů tedy mě a Pracha a dále chci samozřejmě poděkovat všem, co se podíleli na přípravách i samotném průběhu celého odpoledne.

Indi

SVOJSÍKŮV ZÁVOD

Letošní rok po několika letech vyšlo na naše středisko pořadatelství okresního Svojsíkova závodu. Přípravný team začal akci připravovat několik měsíců před samotným závodem a vzhledem ke složitosti jeho pravidel to nebyla práce jednoduchá. Jako symbolický rámec jsme zvolili prostředí vojenské polní nemocnice MASH 4077. Polní nemocnice se usídlila na našem tábořišti Březník. Počasí nám bohužel neprálo, a tak účastníci místo plánovaného stanování na Březníku museli přespat v příchovickém kulturáku. Jinak ale program probíhal podle plánu na tábořišti.

V pátek 12.4. večer si šest lékařských týmů z Dobřan, Přeštic a domácích Příchovic nechalo věci v kulturáku a přesunuli se na Březník. Po úvodním nástupu a zahájení se všichni přemístili k připravenému ohni a zhlédli scénku ze seriálu MASH v podání RR, ve které samozřejmě nemohl chybět Hawkeye Pierce, Charles Emerson Winchester III. či Max Klinger oděný v ženských šatech ☺. Pak už

slovo dostali jednotlivé soutěžící družiny, které nejprve představily znak svého lékařského týmu a poté předvedly vystoupení, které si pro ostatní připravily. Tyto dva „domácí úkoly“ tvořily první část závodu – modul Před závodem, který si soutěžící hodnotili navzájem. Shlédli jsme scénku, kouzelnické vystoupení a zahráli si několik her, u kterých se všichni dobře bavili. Čas zbyl i na několik písniček s kytarou a na závěr jsme se rozloučili gillwelským kruhem. Úplný závěr večera to ale nebyl. Během odchodu zpět do Příchovic totiž na družiny čekal ještě jeden úkol. Doběhnout co nejrychleji na místo označené světlicí a odtud

odnést do nemocnice (kulturáku) nepohyblivého raněného. Všem družinám se to úspěšně podařilo, nejrychlejší byli příchovičtí Ostříži a Milky (a to vyfasovali těžkého Jágra ☺).

Po brzkém ranním budičku, rychlém přesunu na Březník, snídani a nástupu, mohla v 9:00 začít další část Svojsíkova závodu – modul Závod. Trasa závodu vedla přes Zelenou horu, vrchol Taneček a Nezdice zpět na Březník. Na trati čekalo na soutěžící osm stanovišť. Hledali pomoci azimutů ukryté „mobilní nemocnice“, zachraňovali dítě z minového pole, rozdělávali oheň, vyhledávali informace na internetu,

chytali zloděje kola, hledali nebezpečný lékařský materiál, poznávali přírodniny a jako správné lékařské týmy samozřejmě ošetřovali raněné.

Všem družinám se podařilo závod dokončit do časového limitu a po výborném guláši začala poslední část závodu – modul Brány. V tomto modulu družiny své členy rozdělí na jednotlivé brány (stanoviště), kde plnili úkoly samostatně. Tato část je zaměřena na individuální znalosti a dovednosti soutěžících, na rozdíl od modulu závod, který prověřuje týmovou spolupráci. Celkem bylo v okolí tábořiště připraveno dvanáct bran zaměřených například na paměť, vaření, fyzickou zdatnost, logiku, odhad, lanové aktivity či všeobecné znalosti.

Tím bylo soutěžení zakončeno a na závěrečném slavnostním nástupu jsme si vyslechli výsledky. V chlapecké kategorii zvítězila družina Ostřížů, na druhém místě pak družina Krahujců obě z Příchovic. Bohužel kvůli neúčasti družin skautů z Přeštic a Dobřan, nebyl závod v této kategorii postupový a naši skauti se nemohou zúčastnit krajského kola. V dívčí kategorii zvítězily Milky z Příchovic, druhé místo Poštolek z Dobřan, třetí místo Palačinky z Přeštic, čtvrté

místo Zlatonky z Přeštic. Naše skautky tedy společně s dobřanskými postupují do krajského kola. Držme jim všichni palce, ať nás dobře reprezentují!

Závod se velmi povedl a byl kladně hodnocen jak soutěžícími, tak rozhodčími. Na závěr bych chtěl poděkovat všem RR a oldskautům, kteří se na přípravě závodu podíleli a především hlavnímu organizátorovi a veliteli závodu – Čárovi.

Koza

ROKYTA

Jako každoročně i letos se oldskauti a dva roveři vydali na běžky na Rokyta na Šumavě. Už druhým rokem jezdíme na chatu, která se shodou okolností také jmenuje Rokyta. Na většinu akcí se horko těžko shánějí lidé, ale na tuto akci je to jiné. Objednáním chaty byli pověřeni Kofičojc, protože už v loni se osvědčili a měli hodně práce, aby všechny zájemce uspokojili. Na konec se nás na chatě sešlo 31. V pátek vyjeli nejdříve Yettiojc, Kofičojc, Hnídojc a Bedlákojc, aby si co nejvíce užili zimní radovánky a připravili pro nás ostatní chatu. Rover Prach, který byl s námi si řekl, že nebude jako nějaký usedlý oldskaut a stříhl si přejezd ze Železné Rudy na chatu na běžkách. Ve večerních hodinách jsme se všichni sešli na chatě a začali jsme plánovat kam, kdo a s kým v sobotu pojedou. Ukončili jsme to hraním na kytaru a už jsme se těšili na sobotu.

V sobotu ráno nás svojí návštěvou poctili Drobkojc. Další 4 kusy, takže 35. Rozdělili jsme se na několik družstev a postupně vyráželi. Já, Jana, Johny, Viki, celá rodina Kofičojc a Jirka jsme se vydali na osvědčenou trasu Tříjezerní slat'-Modrava-Filipova Hut'-Horská Kvilda-Antýgl. Bedlákojc a Hnídojc se vydali opačným směrem. Kikinojc a Prachojc jeli v podstatě stejnou trať jako my. Čochtan si stříhl svojí trasu. Šat jako už poněkolkáté si udělal výlet ne

na běžkách, ale po svých. (Letos se to obešlo bez bloudění a náročné dopravy zpět na chatu). Ostatní využívali zimní radovánky okolo chaty. Když jsme se vrátili na chatu, hlavní kuchař Kamil už připravoval oblíbený nadívaný bůček na večer. Po návratu, začala živá diskuze o prožitých celodenních zážitcích a příprava na večer. V tom se Drobojci rozhodli, že nás opustí a odjedou, ale ejhle, auto které je dovezlo na Rokytu si řeklo, že už ježdění dnes bylo dost a nenastartovalo. Přes všechny pokusy o zprovoznění auta se nám to nepovedlo. Tak se Karel nabídl, že je odveze domů. Mezitím si Jirka zajistil odtah na neděli. Pak už večer probíhal v zajetých kolejích diskuze-bůček-pití-kytara-spaní.

V neděli jsme uklidili chatu a nastěhovali všechny naše krámy do aut (těch zbytečných věcí co jsme táhli sebou) a postupně odjížděli. Nezapomnělo se ani na tradiční sjezd k Čenkově chatě, kterého se zúčastnili Jana, Laka, Johnny a rodina Yettiojc.

Rokyťe zdar a už se těšíme na další ročník.

Frenky

PS: Pokud jsem na něco zapomněl, tak mě to promiňte, ale už na to mám věk ☺

Vlčácká výprava 6.4. 2013

Sobotní pošmurné ráno, mlha pomalu stoupá nad lesem, země jemně skrápěná drobným mrholením. Stojím před klubovnou spolu se třemi vlčaty a jedním splašeným beaglem. „To se nás zas sešlo jak k mariáši,“ rozmrzele mi proletí hlavou. Sraz je na devátou a během příští půlhodiny jsou chmury zažehnány. Výprava do okolí Příchovic se uskuteční v počtu sedmi vlčat, tří vůdců a jednoho psa (onen splašený beagl). Docela komfortní počet vůdců na zvládnutí sedmi vlčat a jako bonus pes, který je schopen zabavit dvě až tři vlčata. Pomalu vyrážíme směr sv. Anna, Kucíny a Radkovic. Po cestě si nenápadně na sebe připínáme dva kulíky na prádlo. Prohrává ten, který ho donese až na Březník. Tam je náš dnešní cíl. Cestou do Radkovic schroupeme půl zeli (pak že děti nemají rády zeleninu! Přitom Křoví se Špuntem toho snědli nejvíc). V lese za Radkovicemi vytahují provaz z batohu a zahrajeme si několik her. Uválení od listí pokračujeme dál a před poledním dorážíme na Březník. Tady potkáváme skauty, kteří trénují na Svojsíkův závod a nechávají nám rozdělaný oheň. Skauti se pomalu trousí do pryč a my zůstáváme sami. Zakrátko Březníkem zavoní první buřty nad ohněm a vlčata si spokojeně pomlaskávají. Co nedokáží sníst o to se postarají vůdci (na psa se dostane jen díky Špuntově slitování) a před třináctou hodinou hasíme ohniště a míříme k Příchovicím. V půl druhé už udáváme poslední vlče rodičům a jdeme na oběd domů.

Prach

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skříitek(skautky),

Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky), Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 2.5.2013 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>